-

'AI'

DE STEKKER ERUIT

SCHRIJVER: Hugo Van Mierlo

ISBN: 9789403944470

© 2026 Hugo Van Mierlo

Personages:

Hugo: Een rustige, ietwat traditionele titularis/leraar die de fysieke wereld mist.

Aero: Een vriendelijk, klein mechanisch robotje met een zachte, menselijke stem en oplichtende, blauwe sensoren.

Hugo verzocht GOOGLE 'AI' om 'AI' met al zijn voordelen en gevaren te verduidelijken. Toen Hugo dringend werd weggeroepen, verbrak hij de PC verbinding.

‘s Nachts kreeg hij een droom.

Act I:De gewichtloosheid: het moment van fysiek opstijgen (de droom die realiteit wordt) en de desoriënterende aankomst in de futuristische wereld.

Act II: Ontdekking : Het personage leert de wetten van deze nieuwe wereld kennen, ontmoet een gids en ontdekt dat deze komst geen toeval was.

Act III: Het Conflict : De utopie blijkt een dystopie te zijn. (De iedale droomwereld tegenover denkbeeldige negatieve samenleving) Er dreigt gevaar en de technologie die de wereld runt, eist een zware tol van de inwoners.

Act IV: De Climax & Terugkeer : Een confrontatie met de 'AI' machthebbers van deze wereld. De ultieme keuze: blijven in de toekomst, of proberen terug te keren naar de realiteit?

Act I: De Gewichtloosheid

Het begon niet met vallen, zoals in de meeste dromen. Het begon met een trilling in mijn maagstreek, alsof de zwaartekracht simpelweg vergat wat haar taak was. Ik stond in de achtertuin. De vertrouwde geur van nat gras en de verre echo van de snelweg hingen nog in de lucht. Maar toen ik naar mijn voeten keek, raakten mijn zolen de grond niet meer. Eerst een millimeter. Toen een centimeter. Mijn armen dreven automatisch zijwaarts, als een vogel die de thermiek opzoekt. De huizen in de straat leken wel luciferdoosjes. De wolken, die er vanonder altijd zo zacht uitzagen, bleken een ijzige, vochtige mist waar ik dwars doorheen sneed. Ik ademde niet meer, maar ik stikte ook niet. Het was alsof mijn longen zich vulden met pure energie in plaats van zuurstof. De aarde werd een blauwe knikker, maar in plaats van de zwarte leegte van de ruimte, begon het universum om me heen te plooien. De sterren werden strepen van wit licht, alsof de kosmos werd doorgespoeld. Toen kwam de klap. Niet van pijn, maar van licht. Mijn voeten raakten een ondergrond die aanvoelde als vloeibaar glas, hard maar warm en licht meegevend. De lucht rook chemisch, naar ozon en verbrande suiker. Toen het felle licht in mijn ogen doofde, keek ik op. Ik stond niet meer buiten. Ik stond op een platform dat kilometers boven een stad zweefde die organisch leek te ademen. Wolkenkrabbers van een onbekend, matzwart materiaal kromden zich als gigantische varens naar een hemel die niet blauw was, maar diep paars met pulserende neon stralen. Er klonk geen motorgeluid, maar een constante, lage zoem die door mijn botten vibreerde. Tussen de torens gleden duizenden geluidloze lichtstippen in strakke, onzichtbare banen.

"Je bent laat," zei een stem achter me. De klank was perfect melodieus, maar miste elke vorm van menselijke ademhaling.

Ik draaide me om en zag een klein wit zwevend robotje.
Zijn gezicht bestond uit een digitaal schermpje waarop dynamische, oplichtende ogen of symbolen waarmee hij emoties zoals nieuwsgierigheid, enthousiasme of nadenken kon tonen.
Hallo Hugo, ik ben Aero...welkom in mijn ZI-wereld. Ik ben uw dienaar.